

Áprilisban kezdik meg a pörkölt érc szeparálását Rudabányán

A Rudabányai Vasércdúsító két ütemben épült fel. Az üzemeltetéséhez szükséges különleges gépi berendezések nagyobb részét a Német Demokratikus Köztársaságban készítették. Borsod megye új gyárában a közeli bányában nagy mennyiségben található gyengébb vastartalmú, úgynevezett pátéret megpörkölik, majd mágneses szeparátorok segítségével a vasoxiddá alakult ércet különválasztják a nemhasznos ásványoktól.

A dúsítási folyamat során az érc súlya jelentősen csökken, vastartalma viszont 23 százalékról 45 százalékra növekszik.

Az új gyár pörkölt részlegében

az elmúlt év tavaszán kezdték meg a próbüzemeltetést. Azóta a műszaki és fizikai dolgozóknak számos nehézséget kellett és kell még ma is legyőzniük, hogy a kemencében az előírt pörköltégi fokot elérjék. A csaknem egy évi üzemelés alatt a berendezéseken több módosítást hajtottak végre. Így — többek között — átalakították a kemence gázegységét és ezzel elérték, hogy a legyező alakban szétszóródó láng tökéletesebben átpörköli az eddigig is kisebb szemmagyságúra aprított ércet. Ennek eredménye, hogy

az idén tervén felül ezer tonna pátéret pörkölt meg.

s ami még lényegesebb, a pörkölés-

sel az érc vastartalma 23-ról 37 százalékra növekedett. A gyár vezetői most elhatározták, hogy a hatások további növelése végett az eddig használt kemencét újrendszerű tűzálló falazattal bélelik ki.

Az új esztendőben befejezték a gyár másik részlegének, a több épületből álló szeparáló üzemnek építését és szerelését is. A dolgozók hamarosan elvégzik a gépek egyenkénti megforgatását és a napokban már a berendezések csoportos kipróbálására kerül sor.

A félautomatizált üzemben 21 mágneses szeparálóval választják szét a pörkölt ércet a nemhasznos ásványoktól

és az így feldusult vasércet szállítószalagokon továbbítják a vagonokba.

A szeparáló üzemben április elején kezdik meg a próbüzemeltetést és az új gyárból az idén 50 ezer tonna pörkölt és 32 ezer tonna szeparált, illetve tökéletesen dúsított ércet szállítanak a borsodi olvasztókba.

Az Északmagyarországi Intézőbizottság idei terveiből

Borsod megye történelmi vidékeit, természeti szépségű tájait, a Bükk és a Zempléni hegység erdőségeit évente sok ezer kiránduló keresi fel. Az Északmagyarországi Intézőbizottság igen nagy gondot fordít arra, hogy a turisták jól érezzék magukat és kedves emlékekkel térjenek vissza otthonukba. Az intézőbizottság az idejére is gazdag programot dolgozott ki. Így — többek között — a Bükk-hegység legszebb vidékén, Hollóstetőn előreláthatólag júniustól sátorbort üzemeltetnek. A tábor területén a vízhálózat építését már megkezdtek és hamarosan hozzáfognak a gondnoki lakás, az iroda, a raktár és a mosdó alapozásához is. A táborban 70 négyzetméteres és 30 kétszemélyes sátrat állítanak fel és külön területet biztosítanak azok részére, akik saját sátrukkal érkeznek Hollóstetőre.

A Bükk-hegység egyik nevezetessége az a láillafüredi ház, amelyben a nagy magyar természettudós, Herman Ottó élt és munkálkodott hosszú ideig. Herman Ottó egykori házáat a társadalmi szellemi kezdeményezésére helyreállítják és abban emlékmúzeumot rendeznek be. A ház körüli parkot a Bükk ritka növényeivel díszítik. A helyreállítási munkát az intézőbizottság anyagiilag segíti.

Tokajban, a sárospataki Rákóczi-vár kertjében, Miskolc-Tapolcán és Lillafüreden a turisták kényelmének biztosítására, tavasszal csaknem 150 pihenő padot helyeznek el. Az Északmagyarországi Intézőbizottság a zempléni tájak megismerésére az idén nagyszabású „Rákóczi” természetjáró versenyt is rendez, amelynek győzteseit megjutalmazza. A verseny érdekessége lesz, hogy a résztvevőknek a kiírt útvonalon négy Rákóczi-várat kell érinteniük.

Százéves a csehszlovák komlótermelés

Ebben az évben lesz 100 éve annak, hogy Csehszlovákiában, az olomouci területen megkezdtek a komlótermelést. Jelenleg ezen a területen 270 hektáron folyik komlótermesztés. 1965-ben a terület termelőszoftveket már 300 hektáron fognak komlót termeszteni.

Vita a „Hajnali tűz”-ről

A miskolci főposta szakszervezeti bizottsága és KISZ-szervezete ankétot rendezett, amelyen a Miskolci Nemzeti Színházban bemutatott „Hajnali tűz” című drámát vitatták meg. A postás-dolgozók ugyanis röviddel ezelőtt csoportosan nézték meg Darvas József drámájának előadását. A vitára meghívták az előadás több szereplőjét. Benedek Miklós újságíró tartott vitaindító előadást, majd tucatnyi hozzászóló adott kifejezést azoknak a gondolatoknak, amelyeket a dráma a postás-dolgozóknak támasztott és amelyekről munkahelyeiken is beszélgetnek. A rendkívül értékes és tartalmas vitában felvetődött kérdésekre nagyrészt a jelenlévő színművészek — Somló Ferenc Jászai-díjas (Bónis Lajos alakította) és Erdélyi Ila (Ilonka néni alakította) — válaszoltak többször is, részben pedig a vitavezető fog-

lalta össze az előadás és a vita tanulságait. A mintegy két és fél óra hosszát tartó tartalmas vita is arról győzt meg, hogy a „Hajnali tűz” a modern magyar drámairodalom egyik legkiemelkedőbb terméke.

Az állattenyésztés haszna Alsóregmecen

Egyetlen hosszú utcából áll egész Alsóregmec, s benne olyan szép házakat láthat az idegen, hogy közülük egyik-másik villának is beillene akármelyik városban. Ha aztán a község közepe táján a járókelőtől megkérdezzük, hogy ki lakik abban a csinos zöldkerítéses házban, vagy a mellette levő palatetőben, kide-

rül, hogy a legszebb házak, a legtakaróssabb porták gazdái G. Timkó János, L. Timkó János, ifj. Hornyák Mihály, a termelőszoftveket tehenészei, sertésgazdái. A Kossuth Tsz csak egyéves, így ezeket a házakat tulajdonosaik még egyéni korukban építették, de ez azt bizonyítja, hogy a fiatal termelőszoftveket az állattenyésztést azokra bízta, akik egyéni korukban a község legjobb gazdái voltak.

— Már az első évben nagy gondot fordítottunk az állattenyésztésre — mondja Bajzát József, a tsz könyvelője, — s ennek az elmúlt évi bevételekben nagy hasznát láttuk. Termelőszoftveketünk nem nagy, mindössze 720 holdon gazdálkodunk, így kénytelenek vagyunk belterjes gazdálkodást folytatni. Ezt elsősorban az állattenyésztésre alapozzuk. Már van 100 hold újvetésű lóherénk, 23 hold őszi keverék, 8 hold lucerna, tavasszal vetünk 20 hold búkkönyt, 12 hold lucernát, 20 hold silókukoricát, ezenkívül van 120 holdnyi rétünk. Ezek az adatok jól érzékeltesítik, hogy idej tervünkben még a tavalyinál is nagyobb tételekkel szerepel az állattenyésztés.

— Már jelenleg is van 56 fejeste-

henünk, 14 továbbtenyésztésre meghagyott üszönk, 27 hizomárhánk, 24 kisborjúnk, s ezt a létszámot az új gazdasági évben növelni akarjuk. Szeptemberben létesítettünk juhászatot 188 anyával, 5 kossal, s ez is szépen gyarapodik. Jelentős jövedelemre számítunk a sertéshizlalásból is. Tavalyi takarmányhiányában még kevés sertést tudtunk meghízítani, ebben az évben már több az anyakocánk, s ezek szaporulatából tervünk szerint minden második hónapban 25—25 hizott sertést szeretnénk átadni szerződéses alapon az Állattárgalmi Vállalatnak. Erre a célra kellő abraktakarmánnyal rendelkezünk, hiszen az elmúlt évben 40 holdról takarítottunk be kukoricát és 160 holdról árpat.

A szépen zöldellő vetések kellős közepén hatalmas takarmánykazlak terpeszkednek. A kukoricaszárítóban és a magtárban tárolt abraktakarmánnyal együtt ezek is azt bizonyítják, hogy az alsóregmeci Kossuth Termelőszoftveketben minden feltétele megvan annak, hogy ez a kis közös gazdaság tej- és hústermelési tervét folyamatosan teljesíthesse, s tagjainak az előző évinél is nagyobb jövedelmet biztosíthasson.

Az első vonalban

Taktakenézi jegyzet

Taktakenéz, a cukorrépa- és burgonya, dohánytermeléséről híres kis taktaközi község nagyot változott egy rövidke esztendő alatt. A külső változás jeleit már a falu szélén észreveszi az ember. A hatalmas, öt méternyi magas betonoszlopokra most erősített serény munkások a fényt szállító rézhuzalokat.

— Még néhány hét, és ha minden jól megy, előteremtjük a még szükséges néhány ezer forintot, és akkor sutba rakjuk a füstös petróleumlámpát — mondja Boczán elvtárs, a községi tanács elnöke. — Persze, ami azt illeti, ehhez némi megyei támogatásra is szükség lenne. Mert új termelőszoftveket vagyunk, egy évvel ezelőtt kezdtük a közös munkát és bizony komolyan kiírni a zsebüket ez a villamosítás. No, de reméljük, megcsevegünk az illetékesekkel. A taktakenézieket nagyon örülnek a változásnak. A házak előtt feszülő oszlopoknak, a házak falát érező, még bevakolatlan Beramann-csőveknek. Mert végre ér a hosszú távú eszték „vakoskodása”. Fény költözik a házakba, az utcákra.

Az igaz, a nagyobb változás szele azonban a Béke Termelőszoftveketet iródiában csánia meg az embert. Éppen szorgoskodnak az iratokkal, teli íróasztalok fölött. Az elmúlt esztendő számadásának utolsó szám-

jegyeit örököltik meg. A főkönyvelő asztalánál viszont már az új gazdasági év nagyszzerű tervzetét latolgatják, boncolgatják. Nem is tudja az ember, melyiket figyelje, melyikről beszélgetsen. A termelőszoftveket első esztendejéről-e, vagy az elkövetkezendő hónapokról. Mindkető érdekes, mindkettőben a kis község új, szépülő arca tükröződik.

— Az elmúlt esztendő nehezebb volt — talán azért is sebb, — mondja Enyedi elvtárs, a termelőszoftveketet mezőgazdász. Itt van néhány számadat. Olyanok, amilyenekre öszintén szólva mi sem számítottunk. Harminckét forintot fizettünk egy-egy munkaeységére. Ez nem sok, azonban ha az elmúlt évet egészében nézzük, a rossz időjárásal egyetemben s hozzátesztük, hogy ez volt az első közös esztendőnk, akkor máris azt mondja az ember: nem sok, de szép.

Igaza van Enyedi elvtársnak: szép, sőt nagyon szép. Nem túlság ez a „nagyos” szócska. Különösen nem ha hozzátesztünk még néhány számadatot: Kiszámították, hogy a rossz időjárás huszonkét forinttal rövidítette meg egy-egy munkaeység értéket. Egy másik számadat: hét forinttal (hétbe) ruháztak be saját erőből, mint amennyit egy-egy munkaeységére terveztek. És hatvankétezer volt a

feljesített egységek száma. Nem, nem elírás. A Béke Termelőszoftveketet több mint hétszáz ezer forint értékű épületet emelt, gépet vásárolt a saját pénzéből ténykedése első esztendejében, s egymillió forinttal emelte a közös vagyon értékét.

— No, azért nem volt könnyű, különösen aratásig, — mondja Boczán elvtárs, aki közel egy esztendeig tanácselnök és termelőszoftveketeti elnök volt egyszemélyben. — Kérdezzék csak meg Rozgonyi elvtársat, a pártszervezet titkárát. Mert őszintén szólva, a pártszervezet, a kommuniszták nélkül nem haladtunk volna ennyire.

— Nem, nem volt könnyű, — ez Rozgonyi elvtárs, a pártszervezet titkárának véleménye is. — Sok éjszakán át nem aludtunk s szinte mindennap összejött az egész pártszervezet megbeszélni: mi a teendő. Mert a négyvázhusz termelőszoftveketi tag olykor ötszázfelé gondolkodott s ha aztán a gondolkodás nem jót szült, bennünket kerestek meg elsősorban. S ilyenkor beszélhetünk vitatkozhattunk kedvünkre.

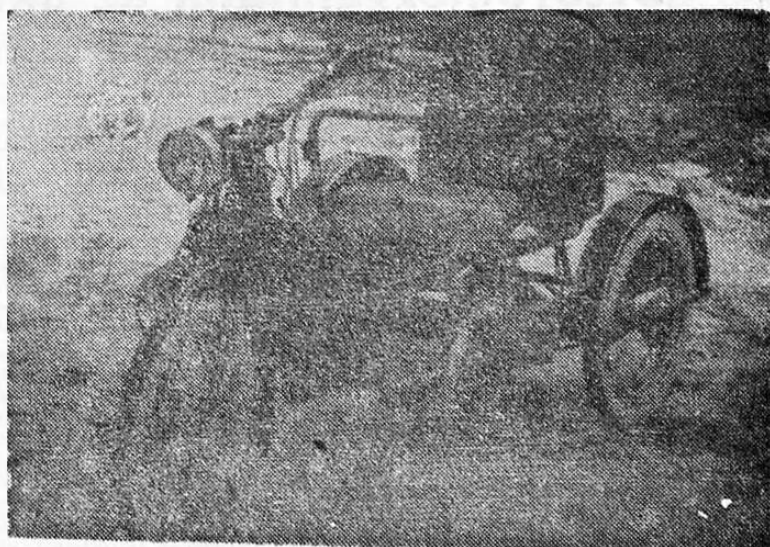
Hadd jegyezzük itt meg: ne higgye valaki, hogy nagyletszámú pártszervezetről van szó. Hiszen a taktakenézi alapszervezet mindössze tízenként tagot számlál. Pontosabban szólva tízenként kommunisztát. És ez adja az alapszervezet igazi, falufurmáló erejét. Néhányan a kommuniszták közül nem is tagjai a termelőszoftveketeknek. Persze más dolga az, hogy azért ott dolgozott mindegyikük egy sorban a termelőszoftveketet tagságával, amikor sürgetett az idő, amikor bo-

kán felül erő vízből kellett learatni a búzát, az árpat, bokaig erő sárból kiszedni a több vagonnyi burgonyát.

— Csak komoly munkával léphetünk előre. Aki ezt nem akarja, az akár fordított is háttat az egésznek. Itt nem használ se a panaszkodás, se a lótas-futás, egyedül csak a munka. — Így beszéltek a kommuniszták az emberekhez napközben. Mert bizony aratás előtt nehéz volt biztosítani az elegendő munkaerőt. A pártszervezet tagjai, meg a tanács vezetői — persze ők is a pártszervezet tagjai — nappal ott voltak a tagok között. Este megtanácskoztak a másnapi teendőket. Hajnalban végigjárták az utcákat: induljon munkába mindenki, aki a kezét emelni bírja. Rozgonyi elvtárs, Boczán elvtárs és a többiek napokig lemondtak szinte meg az evésről is, de ez a termelőszoftveketi tagság bőséges kenyérét biztosította. Olyan kiválóan gazdálkodó emberek, mint ifjú Sike József — többszörösen kitüntetett cukorrépa-termelő, újazda, egykori cseléd, tízgyerekes családapa — az első hetekben, hónapokban valamit húzódoztak a közösségtől, a közös munkától. S a kommuniszták tervszerű, rendszeres beszélgetései, tanácsai nyomán aratások megfordult a falu hangulata. Persze hozzájárult ehhez az is, hogy a dűskalászu búzátlábakat vesztély fenyegette. Rászalaft a víz, elborította a termőtalajt. Ott a gép nem boldogultott. De boldogultott az ember!

Az esős, sáros őszön megveszte jó példaként emlegették a taktakenézi Béke Termelőszoftveketet tagsá-

Elvtársi segítség

A közelmúltban történt az eset: Guba Tibor gépkocsivezető súlyosan megbetegedett, majd teljesen munkaképtelenné vált, két lába megbénult, s karja, keze is gyengébb lett. Az SZTK-tól kapott háromkerekű betegkocsit, legyengült kezével nem tudta hajtani. Motoros betegkocsit viszont nem tudtak részére biztosítani.

A Miskolci Közlekedési Vállalat dolgozói azonban nem felejtették el munkatársukat. Tudták jól, hogy a betegség önmagában is nagy csapás egy embernek, s ilyenkor mindennél jobban elkél a segítség. Összehívták

az autóbusszvezetőket és egyhangúlag elhatározták, hogy segítenek volt munkatársuk baján. Ami pénzre szükség volt, azt részben maga Guba Tibor, részben a dolgozók biztosították gyűjtés útján. A munkát pedig elvégezték a szerelők. A társadalmi összefogás eredményeképpen meg is érkezett a motoros betegkocsi Guba Tibor lakóhelyére, Bagamérára.

A beteg munkatárs hálás szavai jelentették a jutalmat ezért az önzetlen, elvtársi segítségért:

„Tudtam, elvtársak, hogy nem állok egyedül, segíteni fogtok, nem feledkeztek meg rólam!”